

ΔΙΔΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Αφιέρωμα από το philosophyreturns.gr

Πίνακας περιεχομένων

Οι 3 εργάτες: Μια διδακτική ιστορία για το νόημα της ζωής.....	1
Η αναζήτηση της αλήθειας: Οι τυφλοί και ο ελέφαντας.....	3
Κουτάβια προς πώληση (Μια διδακτική ιστορία για την Κατανόηση).....	4
Η ομάδα των βατράχων (Ενθάρρυνση).....	6
Ο σπόρος και ο γείτονας. Μια διδακτική ιστορία για τη γενναιοδωρία.....	7
Στην ίδια βάρκα: Μια διδακτική ιστορία για την ατομική ευθύνη.....	8
Χτίζε γέφυρες: Μια διδακτική ιστορία για την ομόνοια.....	9
Η ΕΠΙΛΟΓΗ: Μια ιστορία για το πώς δεν μπορείς να ικανοποιήσεις όλους.....	11
Ένα κιλό βούτυρο: Μια διδακτική ιστορία για την εντιμότητα.....	13
Η δασκάλα και οι πατάτες... Μια διδακτική ιστορία για το μίσος.....	14

Οι 3 εργάτες: Μια διδακτική ιστορία για το νόημα της ζωής

Ένας εξερευνητής προχωράει στον δρόμο που περνάει απ την κοιλάδα και διασταυρώνεται με μια σειρά εργάτες οι οποίοι, ο ένας πίσω από τον άλλο, μεταφέρουν μεγάλες πέτρες με τα καρότσια τους.

Οι μεταφορείς φτάνουν μέχρι την άκρη της πεδιάδας και χάνονται στο σκονισμένο μονοπάτι που ανεβαίνει την απότομη πλαγιά του βουνού.

Έκπληκτος απ όλη αυτή την κινητοποίηση, ο εξερευνητής πλησιάζει έναν από τους εργάτες και τον ρωτάει:

– Τι κάνεις;

– Χαζός είσαι; Δεν βλέπεις; Απαντάει εκείνος. – Μεταφέρω πέτρες με το καρότσι.

Ο εξερευνητής πλησιάζει τον άλλο εργάτη που φαίνεται λιγότερο μουτρωμένος από τον πρώτο και τον ρωτάει:

– Τι κάνεις;

– Δουλεύω. Κουβαλάω πέτρες για να πληρώσω το σχολείο των παιδιών μου, απάντησε ο δεύτερος.

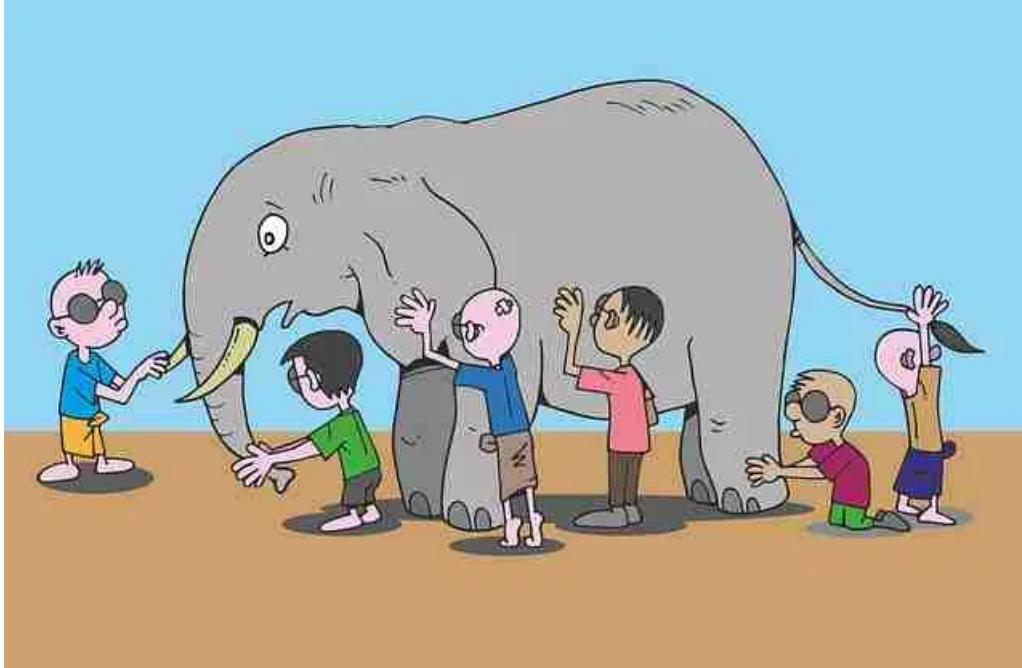
Ο εξερευνητής κατευθύνεται προς τον τρίτο εργάτη. Αυτός φαίνεται να έχει ένα αμυδρό χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο του. Ρωτάει και τον τρίτο εργάτη:

– Τι κάνεις;

– Κοίτα ξένε, εκεί ψηλά στο βουνό. Βλέπεις; Του λέει ο εργάτης δείχνοντας του προς τα πάνω. Και συνεχίζει με μια μεγάλη χαρά και περηφάνια:

– Δες. Χτίζουμε ένα ναό....!

Η αναζήτηση της αλήθειας: Οι τυφλοί και ο ελέφαντας

Η αναζήτηση της αλήθειας; Αυτό είναι ένα ερώτημα που απασχολεί τους ανθρώπους από τότε που άρχισαν να αναζητούν το νόημα της ζωής.

Η **φιλοσοφία** είναι η τέχνη της αναζήτησης της αλήθειας. Αλλά η αλήθεια δεν είναι κάτι που μπορεί κάποιος να προσεγγίσει με προκατάληψη και με μεροληψία. Είναι κάτι που πρέπει να προσεγγίσουμε με έναν ολοκληρωμένο και σφαιρικό τρόπο.

Δείτε παρακάτω μια **διδασκτική ιστορία** για να δείτε τι συμβαίνει όταν προσεγγίζουμε την αλήθεια με έναν επιφανειακό τρόπο:

Η αναζήτηση της αλήθειας για το τι είναι ένας ελέφαντας
Κάποτε ένας βασιλιάς συγκέντρωσε τους εκ γενετής τυφλούς και τους ρώτησε αν γνωρίζουν τους ελέφαντες. Αυτοί απάντησαν «όχι».

Τότε διέταξε να φέρουν μπροστά τους έναν ελέφαντα και αφού τον άγγιζαν τους ρώτησε ποια είναι η φύση του ελέφαντα. Τότε αυτοί ανάλογα με το πιο μέρος του ελέφαντα άγγιζαν έδωσαν και την ανάλογη απάντηση.

Αυτοί που είχαν πιάσει την προβοσκίδα είπαν ότι μοιάζει με καμπύλο τιμόνι.

Αυτοί που είχαν πιάσει το αυτί είπαν ότι μοιάζει με ένα λίκνο σταριού.

Αυτοί που είχαν πιάσει τον χαυλιόδοντα είπαν ότι μοιάζει με γουδοχέρι. Και αυτοί που είχαν πιάσει το κεφάλι είπαν ότι μοιάζει με ένα μικρό καζάνι. Αυτοί που είχαν πιάσει την πλάτη, με ένα βουναλάκι, τον μηρό με ένα δέντρο, το μπροστινό πέλμα με μια κολόνα, τα ίχνη βημάτων με ασβεστόχωμα, τα πλευρά με έναν τοίχο, την ουρά με ένα σχοινί. Ξέσπασε μεγάλος καυγός καθώς ο καθένας υποστήριζε με θέρμη την γνώμη του. Ο βασιλιάς γέλασε μαζί τους και είπε: «**Το σώμα του ελέφαντα είναι μοναδικό, οι διαφορετικές γνώμες δημιουργήθηκαν από τις διαφορετικές αισθήσεις**».

Κουτάβια προς πώληση (Μια διδακτική ιστορία για την Κατανόηση)

Ένας ιδιοκτήτης καταστήματος έβαλε μια πινακίδα πάνω στην πόρτα του που έλεγε: “**Κουτάβια προς πώληση**”.

Τέτοιες πινακίδες προσέλκυαν πάντα τα μικρά παιδιά και, χωρίς έκπληξη, ένα αγόρι είδε την πινακίδα και πλησίασε τον ιδιοκτήτη. “Πόσο πουλάτε τα κουτάβια;” ρώτησε.

Ο ιδιοκτήτης του καταστήματος απάντησε: “ Από 30 έως 50 ευρώ.”

Το μικρό αγόρι έβγαλε μερικά ψιλά από την τσέπη του. “Έχω 2,37 ευρώ”, είπε. “Μπορώ να τα κοιτάξω;”

Ο ιδιοκτήτης του καταστήματος χαμογέλασε και σφύριξε. Από ένα σπιτάκι έτρεξαν προς τον διάδρομο του καταστήματος 6 μικρές μαλλιαρές μπαλίτσες. Ένα κουτάβι έμεινε πολύ πίσω. Αμέσως το μικρό αγόρι το ξεχώρισε και είπε: “Τι συμβαίνει με αυτό το μικρό σκυλί;”

Ο ιδιοκτήτης του καταστήματος εξήγησε ότι ο κτηνίατρος που είχε εξετάσει το μικρό κουτάβι και είχε ανακαλύψει ότι δεν είχε υποδοχή ισχίου. Θα ήταν για πάντα κουτσό.

Το μικρό αγόρι ενθουσιάστηκε. “Αυτό είναι το κουτάβι που θέλω να αγοράσω.”

Ο ιδιοκτήτης του καταστήματος είπε: “Όχι, δεν θέλεις να αγοράσεις αυτό το κουτάβι. Αν τον θέλεις πραγματικά, θα στο δώσω. “

Το μικρό αγόρι αναστατώθηκε. Κοίταξε κατευθείαν στα μάτια τον ιδιοκτήτη του καταστήματος, δείχνοντας το δάχτυλό του και είπε: «Δεν θέλω να μου το δώσετε. Αυτό το κουτάβι αξίζει όσο και όλα τα άλλα σκυλιά και θα πληρώσω όλο το ποσό. Για τον ακρίβεια, θα σου δώσω 2.37 ευρώ τώρα και 50 λεπτά κάθε το μήνα, μέχρι να σας ξεπληρώσω. “

Ο ιδιοκτήτης του καταστήματος απάντησε: “Πραγματικά δεν θέλεις να αγοράσεις αυτό το μικρό κουτάβι. Ποτέ δεν θα είναι σε θέση να τρέξει και να πηδήσει και να παίξει μαζί σου όπως τα άλλα κουτάβια. “

Προς έκπληξή του, το μικρό αγόρι σήκωσε το μπατζάκι του παντελονιού του για να αποκαλύψει το αριστερό του πόδι υποστηριζόμενο από ένα μεγάλο μεταλλικό στήριγμα. Κοίταξε τον ιδιοκτήτη του καταστήματος και απάντησε απαλά: “Λοιπόν, ούτε εγώ τρέχω τόσο καλά, και το μικρό κουτάβι θα χρειαστεί κάποιον που το καταλαβαίνει!”

Η ομάδα των βατράχων (Ενθάρρυνση)

Καθώς μια ομάδα βατράχων ταξίδευε μέσα στο δάσος, δύο από αυτούς έπεσαν σε μια βαθιά κοιλάδα. Όταν οι άλλοι βάτραχοι μαζεύτηκαν γύρω από το λάκκο και είδαν πόσο βαθιά ήταν, είπαν στους δύο βατράχους ότι δεν υπήρχε καμία ελπίδα για αυτούς.

Ωστόσο, οι δύο βάτραχοι αποφάσισαν να αγνοήσουν τι λένε οι άλλοι και ξεκίνησαν να προσπαθούν να βγουν από το λάκκο.

Παρά τις προσπάθειές τους, η ομάδα των βατράχων στην κορυφή του λάκκου εξακολουθούσε να λέει ότι έπρεπε να εγκαταλείψουν. Ότι δεν θα βγούνε ποτέ από εκεί.

Τελικά, ο ένας από τους δύο βατράχους έδωσε προσοχή σε ό,τι έλεγαν οι άλλοι και εγκατέλειψε, ώσπου πέθανε. Ο άλλος βάτραχος συνέχισε να πηδάει όσο πιο δυνατά μπορούσε. Και πάλι, το πλήθος βατράχων του φώναζε για να σταματήσει να υποφέρει και να πεθάνει ήρεμα.

Ο βάτραχος πήρε φόρα και πηδησε ακόμα πιο σκληρά και τελικά κατάφερε να βγει από το λάκκο. Όταν βγήκε, οι άλλοι βάτραχοι είπαν: «Δεν μας άκουγες;»

Ο βάτραχος τους εξήγησε ότι ήταν κωφός. Νόμιζε όλη αυτή την ώρα ότι τον ενθάρρυναν.

Ηθικό δίδαγμα.

Τα λόγια του κόσμου μπορούν να έχουν μεγάλη επίδραση στις ζωές των άλλων. Σκεφτείτε τι λέτε πριν το ξεστομίσετε. Ίσως να είναι η διαφορά μεταξύ ζωής και θανάτου.

Ο σπόρος και ο γείτονας. Μια διδακτική ιστορία για τη γενναιοδωρία

Ήταν κάποτε ένας αγρότης που καλλιεργούσε εξαιρετικής ποιότητας καλαμπόκι. Κάθε χρόνο κέρδιζε το πρώτο βραβείο για το καλύτερο καλαμπόκι. Μια χρονιά ένας δημοσιογράφος από μία εφημερίδα του πήρε συνέντευξη, και έμαθε κάτι πολύ ενδιαφέρον για τον τρόπο που καλλιεργούσε.

Ο δημοσιογράφος ανακάλυψε ότι ο αγρότης μοιραζόταν το σπόρο του καλαμποκιού του με τους γείτονές του. «Μα, σε παίρνει να μοιράζεσαι τον

καλύτερό σου σπόρο με τους γείτονές σου τη στιγμή που κι αυτοί παίρνουν μέρος στον ίδιο διαγωνισμό;» τον ρώτησε.

«Μα βέβαια, κύριε», είπε ο αγρότης, «δεν το ξέρετε; Ο αέρας παίρνει τη γύρη από το καλαμπόκι που ωριμάζει και την τριγυρνάει από χωράφι σε χωράφι. ΑΝ οι γείτονές μου καλλιεργούν κατώτερης ποιότητας καλαμπόκι, και το δικό μου καλαμπόκι σταδιακά θα υποβαθμιστεί μέσω της σταυρογονιμοποίησης. Εφόσον θέλω να καλλιεργώ καλής ποιότητας καλαμπόκι πρέπει να βοηθήσω και τους γείτονές μου να καλλιεργούν καλή ποιότητα καλαμποκιού.»

Στην ίδια βάρκα: Μια διδακτική ιστορία για την ατομική ευθύνη

Κάποτε, δυο άντρες μπήκαν σε μια βάρκα και βγήκαν στον ωκεανό. Κάποια στιγμή, ο ένας άρχισε να ανοίγει μια τρύπα στον πάτο της και ο άλλος κατάπληκτος του φώναξε: «Τι κάνεις; Σταμάτα αμέσως να τρυπάς τη βάρκα!».

Τότε ο πρώτος του απάντησε: «Μην ανησυχείς, η τρύπα που κάνω είναι μόνο από την δική μου πλευρά».

Χτίζει γέφυρες: Μια διδακτική ιστορία για την ομόνοια

Μια φορά κι έναν καιρό, μάλωσαν δύο αδέρφια που ζούσαν σε γειτονικές φάρμες. Ήταν το πρώτο σοβαρό ρήγμα στη σχέση τους. Για 40 χρόνια, εργάζονταν μαζί ως γεωργοί, μοιράζονταν χωρίς κανένα πρόβλημα τα γεωργικά μηχανήματα, και συνεργάζονταν αρμονικά για την εμπορία των προϊόντων τους.

Όμως, η μακρά συνεργασία τους διεκόπη απότομα. Η διένεξη ξεκίνησε από μια μικρή παρεξήγηση, εξελίχθηκε σε μια σημαντική διαφορά, και τελικά κατέληξε σε ανταλλαγή πικρών λέξεων.

Ένα πρωί κάποιος χτύπησε την πόρτα του μεγαλύτερου αδελφού. Εκείνος άνοιξε και αντίκρισε έναν άνθρωπο με την εργαλειοθήκη ενός ξυλουργού.

«Ψάχνω για δουλειά λίγων ημερών» είπε. »Ίσως έχετε ανάγκη για κάποιες μικροεργασίες και θα μπορούσα να σας φανώ χρήσιμος».

«Πράγματι» αναφώνησε ο μεγαλύτερος αδελφός. “Έχω μια δουλειά για σένα. Κοίταξε σε εκείνο τον κολπίσκο στο απέναντι αγρόκτημα. Αυτός είναι ο γείτονάς μου. Στην πραγματικότητα, είναι ο μικρότερος αδερφός μου. Μέχρι την περασμένη εβδομάδα υπήρχε ένα χωράφι ανάμεσα μας. Όμως, έσκαψε με την μπουλντόζα του μέχρι το ανάχωμα του ποταμού και τώρα υπάρχει ένα ποταμάκι ανάμεσα μας. Λοιπόν, μπορεί να κατάφερε να μ’ εκνευρίσει, αλλά εγώ θα κάνω κάτι χειρότερο.»

«Βλέπεις αυτό τον σωρό με ξύλα στο στάβλο; Θέλω να φτιάξεις ένα ψηλό φράχτη. Δεν θέλω να ξαναδώ το πρόσωπο του.»

Ο ξυλουργός απάντησε: «Νομίζω ότι καταλαβαίνω την κατάσταση. Πιστεύω ότι μπορώ να τα καταφέρω και ότι στο τέλος θα ευχαριστηθείς με τη δουλειά μου .»

Ο μεγαλύτερος αδελφός έπρεπε να πάει στην πόλη για να τελειώσει κάποιες δουλειές. Έτσι, βοήθησε τον ξυλουργό να μεταφέρει τα ξύλα, και έφυγε για την πόλη.

Ο ξυλουργός εργάστηκε σκληρά κατά τη διάρκεια της μέρας. Λίγο πριν το ηλιοβασίλεμα, όταν ο γεωργός επέστρεψε, ο ξυλουργός είχε μόλις τελειώσει τη δουλειά του.

Τα μάτια του αγρότη γούρλωσαν από αυτό που αντίκρισε. Δεν είχε κατασκευαστεί ο φράχτης που είχε ζητήσει. Αντί για τον φράχτη, υπήρχε μια γέφυρα από την μια μεριά του ρέματος μέχρι την άλλη.

Εκείνη την ώρα, είδε από την άλλη μεριά της γέφυρας να έρχεται προς το μέρος του ο γείτονας, ο νεώτερος αδελφός του. Όταν τον πλησίασε, άπλωσε τα χέρια του και αναφώνησε:

«Είσαι ο καλύτερος αδελφός που θα μπορούσα να είχα. Μετά από όλα όσα έχω κάνει και έχω πει εναντίον σου, έχτισες μια γέφυρα ανάμεσα μας.».

Τα δύο αδέρφια αγκαλιάστηκαν, μετανιωμένα για ότι είχε συμβεί ανάμεσα τους. Γύρισαν και είδαν τον ξυλουργό να σηκώνει την εργαλειοθήκη και να την κρεμάει στον ώμο του.

«Όχι, μην φεύγεις, περίμενε! Μείνε λίγες ημέρες. Έχω κι άλλες εργασίες για σένα», είπε ο μεγαλύτερος αδελφός.

«Θα ήθελα πολύ να μείνω,» είπε ο ξυλουργός, «αλλά έχω να χτίσω κι άλλες γέφυρες.»

Η ΕΠΙΛΟΓΗ: Μια ιστορία για το πώς δεν μπορείς να ικανοποιήσεις όλους

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε ένας καλός πατέρας με τις δύο κόρες του που υπεραγαπούσε εξίσου.

Μεγάλωσαν γρήγορα με τη σωστή καθοδήγησή του και όταν ήρθε η ώρα να παντρευτούν, η μια διάλεξε ένα γεωργό και η άλλη έναν αγγειοπλάστη.

Πέρασαν μήνες, πέρασαν χρόνια και ο καλός πατέρας αποφάσισε να πάει να επισκεφτεί τις κόρες τους στα νοικοκυριά τους.

Δρόμο παίρνει δρόμο αφήνει, φτάνει στο σπίτι της γυναίκας του γεωργού.

-Πως είναι κόρη μου η ζωή σου; Είσαι ευτυχισμένη;

-Απ' όλα τα καλά έχω πατέρα και ο άντρας μου με **αγαπά**. Το μόνο που θα 'θελα είναι να ρίξει μια βροχή να ποτίσει τα χωράφια που έχουμε φυτέψει τους σπόρους και περιμένουμε να μεγαλώσουν τα σπαρτά. Αν μ'αγαπάς πατέρα, βροχή να εύχεσαι για μένα!

Ο πατέρας έφυγε χαρούμενος και στο μυαλό του είχε μονάχα μια ευχή: Να βρέξει για το καλό της κόρης του και του γαμπρού του.

Δρόμο παίρνει δρόμο αφήνει, φτάνει στο σπίτι της γυναίκας του αγγειοπλάστη.

-Πως είναι κόρη μου η ζωή σου; Είσαι ευτυχισμένη;

-Απ' όλα τα καλά έχω πατέρα και ο άντρας μου με αγαπά. Το μόνο που θα 'θελα είναι να έχει καλοκαιρία τις επόμενες μέρες γιατί έχουμε πλάσει ένα σωρό αγγεία και περιμένουμε να στεγνώσουν για να τα μοσχοπουλήσουμε. Αν μ'αγαπάς πατέρα, ήλιο να εύχεσαι για μένα!

Και τώρα;

Τι να ευχηθεί ο δύστυχος πατέρας...

Δεν μπορείς ποτέ να τους ικανοποιήσεις όλους...

Άσε που καμιά φορά δεν υπάρχει σωστό και λάθος.

Ένα κιλό βούτυρο: Μια διδακτική ιστορία για την εντιμότητα

Υπήρχε κάποτε ένας αγρότης που πουλούσε ένα κιλό βούτυρο σε έναν αρτοποιό. Μια μέρα ο αρτοποιός αποφάσισε να ζυγίσει το βούτυρο για να δει αν πήρε τη σωστή ποσότητα, κάτι που δεν έγινε. Θυμωμένος για αυτό, πήγε τον αγρότη στο δικαστήριο.

Ο δικαστής ρώτησε τον αγρότη εάν χρησιμοποιεί οποιοδήποτε μέτρο για το ζύγισμα του βουτύρου. Ο αγρότης απάντησε: “Κύριε δικαστά είμαι πρωτόγονος. Δεν έχω ένα σωστό μέτρο, αλλά έχω μια ζυγαριά.”

Ο δικαστής ρώτησε: “Τότε πώς ζυγίζεις το βούτυρο;”

Ο αγρότης απάντησε.

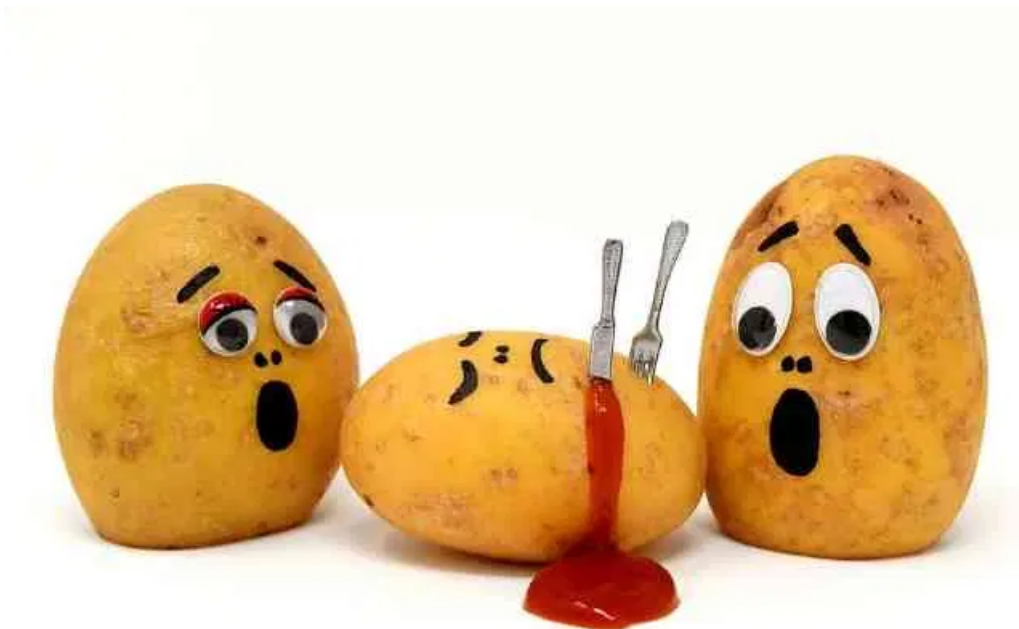
“Κύριε δικαστά, πολύ πριν ο αρτοποιός αρχίσει να αγοράζει βούτυρο από μένα, αγόραζα από αυτόν ένα κιλό φιλοκομμένο ψωμί. Κάθε μέρα, όταν ο αρτοποιός φέρνει το ψωμί, το βάζω στην ζυγαριά και του δίνω το ίδιο

βάρος σε βούτυρο. Αν κάποιος πρέπει να κατηγορηθεί, αυτός είναι ο αρτοποιός. “

Ηθικό δίδαγμα:

Στη ζωή, παίρνεις αυτό που δίνεις. Μην προσπαθείτε να εξαπατήσετε άλλους.

Η δασκάλα και οι πατάτες... Μια διδακτική ιστορία για το μίσος

Μια δασκάλα έχει αποφασίσει να παίξουν ένα παιχνίδι στην τάξη της. Λέει λοιπόν στα παιδιά, να φέρει το καθ' ένα, μια πλαστική σακούλα, που θα περιέχει μέσα μερικές πατάτες. Σε κάθε πατάτα θα δώσει ένα όνομα από τα πρόσωπα που μισεί.

Έτσι, ο αριθμός των πατατών που κάθε παιδί θα βάλει στη σακούλα του θα εξαρτηθεί από τον αριθμό των ανθρώπων που μισεί.

Την άλλη μέρα κάθε παιδί, έφερε από μια σακούλα με πατάτες, με το όνομα των ανθρώπων που μισούσαν, γραμμένο σε κάθε πατάτα. Κάποια παιδιά είχαν δύο πατάτες μέσα στη σακούλα, άλλα τρεις, άλλα πέντε και άλλα περισσότερες.

Η δασκάλα λέει μετά στα παιδιά, να κουβαλούν μαζί τους την πλαστική σακούλα με τις πατάτες, όπου και αν πηγαίνουν (ακόμη και στην τουαλέτα), για μερικές μέρες.

Ύστερα από αρκετές μέρες, τα παιδιά άρχισαν να διαμαρτύρονται, λόγω της δυσάρεστης οσμής που άφηναν οι πατάτες οι οποίες άρχισαν να σαπίζουν. Άλλωστε, αυτοί που είχαν περισσότερες πατάτες στη σακούλα, έπρεπε να αντέξουν και το μεγαλύτερο βάρος τους.

Κάποιες μέρες αργότερα, το παιχνίδι τελείωσε και τα παιδιά ανακουφίστηκαν και από την απαλλαγή τους από το βάρος αλλά και από τη δυσσομία των χαλασμένων πατατών.

Η δασκάλα ρώτησε τα παιδιά: «Πώς αισθανθήκατε κατά τη διάρκεια του παιχνιδιού;». Τα παιδιά, άρχισαν ομαδικά να διαμαρτύρονται για το γεγονός ότι έπρεπε να κουβαλούν παντού μια τσάντα με πατάτες και μάλιστα χαλασμένες με άσχημη μυρωδιά, από κάποια στιγμή και μετά.

Στη συνέχεια, η δασκάλα τους αποκάλυψε το κρυμμένο νόημα πίσω από το παιχνίδι . *«Αυτή ακριβώς είναι η κατάσταση όταν έχετε μίσος για κάποιον μέσα στην καρδιά σας. Η δυσωδία από το μίσος θα φωλιάσει στην ψυχή σας και θα το μεταφέρετε μαζί σας όπου κι αν πάτε συνεχώς.*

Αν δεν μπορείτε να ανεχτείτε τη μυρωδιά των σάπιων πατατών για μερικές μόνο μέρες, μπορείτε να φανταστείτε πως θα είναι να έχετε τη δυσωδία του μίσους στην ψυχή σας για μια ζωή;».